

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J.T.**, bytem, proti žalovanému: **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, dříve Krajský úřad Zlínského kraje, odbor sociálních věcí, se sídlem Tř. T. Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru sociálních věcí ze dne 12.12.2011, sp.zn. KUSP 81127/2011 SOC – DSP – Fi, č.j. KUZL 81127/2011 **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 20.12.2011, podanou u Krajského soudu v Brně následující den, se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí původního žalovaného ze dne 12.12.2011, č.j. KUZL 81127/2011, sp. zn. KUSP 81127/2011 SOC – DSP – Pi, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru sociálních věcí ze dne 11.10.2011, č.j. 48232/2011/ZLI a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o vzniku a povinnosti vrácení přeplatku dávky na dávce pomoci v hmotné nouzi - doplatku na bydlení za měsíce 12/2008 až do ledna/2010 v celkové výši 3.542,-Kč.

Žalobce s uvedenými rozhodnutími nesouhlasil. Nesouhlasil s tím, že si mohl zvýšit svůj příjem pronájmem jednoho pokoje bytu 3+1, ve kterém žije pouze sám. Tento byt však není ve vlastnictví žalobce, neboť žalobce nemá žádný movitý ani nemovitý majetek a byt je ve vlastnictví jeho rodičů, žalobce nemá žádný peněžní příjem k zajištění výživy a ostatních sociálních potřeb a do konce roku 2010 byl zcela závislý na příspěvku na živobytí. Uváděl, že

kromě toho, jak uvedl, že není vlastníkem bytu, není vlastníkem ani žádného osobního automobilu, osobní automobily byly žalobci pouze zapůjčeny k užívání jeho rodiči, což tito již mnohokrát uvedli, takže žalobce žádným movitým ani nemovitým majetkem nemůže disponovat. Žalobce se nachází ve složité životní situaci, čímž se správní orgány nezabývaly, nepřihlédly k tomu, že sociální a majetkové poměry žalobce nejsou takové, že mu mohou po úhradě nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních potřeb. Odvolací orgán ve svém rozhodnutí uvádí, že i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení má žalobce dostatečně zajištěnou svou výživu a ostatní základní potřeby, a to z důvodu dobrých sociálních poměrů. Žalobce však nechápe, z čeho na tyto skutečnosti odvolací orgán usuzuje. Žalovaný pak dále uvádí, že rodiče žalobce ho podporují ve stravování. Žalobce však neví, co by měl dělat, než se obrátit s prosbou o pomoc na své rodiče, případně na své dobré kamarády, neboť jinak by neměl co jíst. Uvedl, že rodiče mu samozřejmě pomohou se stravou a malou peněžní výpomocí, ovšem s podmínkou, že jim toto vše žalobce vrátí, jakmile sežene zaměstnání. Odvolací orgán prakticky opsal text svého rozhodnutí z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když ani jeden ze správních orgánů nerespektovaly při vydání svých rozhodnutí ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Tímto ustanovením se výslovně správnímu orgánu ukládá povinnost uvést ve svém rozhodnutí informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zcela jednoznačně žalobcem uvedené návrhy a námitky ve svém rozhodnutí neuvedl, vůbec se o těchto důležitých okolnostech v rozhodnutí ani náznakem nezmínil a nikterak neuvedl, jak se s žalobcovými návrhy a námitkami vypořádal. Následně ani odvolací orgán řádně nedokladoval, jak se s žalobcovými návrhy a námitkami vypořádal. Tyto skutečnosti napadená rozhodnutí jednoznačně postrádají, což mimo jiné činí předmětná rozhodnutí nezákonnými, čímž je dán důvod zrušení rozhodnutí v celém rozsahu.

Ze strany žalovaného, došlo jednoznačně k porušení zákona o hmotné nouzi, odvolací orgán se téměř vůbec nezabýval složitou životní situací žalobce, tedy tím, že po úhradě nákladů na bydlení si žalobce sám nemůže dostatečně zajistit svou výživu a ostatní základy. Žalovaný ve svém rozhodnutí uváděl *nepodložené domněnky a úvahy, nikterak se nezabýval a nepřihlédl k vyjádření žalobce jako účastníka řízení a k vyjádření jeho rodičů jako důkaznímu prostředku, přičemž potvrdil nezákonné rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když stejně tak rozhodoval i správní orgán I. stupně. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby rozhodnutí jak žalovaného ze dne 12.12.2011, tak rozhodnutí Magistrátu města Zlín ze dne 11.10.2011 byla zrušena a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.*

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že důvodem odebrání příspěvku na živobytí bylo zjištění, že žalobce pobíral sociální dávku neoprávněně. Správní rozhodnutí o odebrání sociální dávky bylo vydáno po důkladném vyhodnocení všech právních i skutkových okolností konkrétního případu. Správní orgány I. a II. stupně postupovaly v souladu se správním řádem, žádná procesní pochybení shledána nebyla. Následně byla vydána rozhodnutí, která obsahují rozsáhlá, přehledná a srozumitelná odůvodnění. Žalovaný plně odkázal na důvody vyjádřené v odůvodnění napadených správních rozhodnutí a navrhoval zamítnutí žaloby.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, když soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Bylo zjištěno, že správní orgán I. stupně oznámením ze dne 13.7.2011 č.j. 34487/2011/ZLI zahájil správní řízení ve věci přeplatku doplatku na bydlení příjemce J.T., nar., bytem, v něm uvedeno, že správnímu orgánu do tiskopisu „Prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech“ při podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí dne 8.12.2008, a následně po celou dobu pobírání této dávky, ale i po celou dobu pobírání dávky pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení, neuváděl žalobce veškeré rozhodné skutečnosti. Jedná se o vlastnictví motorových vozidel, která v době pobírání uvedených dávek jmenovaný vlastnil. Současně správnímu orgánu dostatečně nevysvětlil, z čeho byly kryty jeho výdaje převyšující zvyšující doložené příjmy. V souladu s ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů žalobce jako účastník řízení, po celou jeho dobu až do vydání rozhodnutí je oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. Má rovněž právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Dle ust. § 74 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, je povinnost správního orgánu dát účastníku řízení před vydáním rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, a to do 8 dnů ode dne převzetí oznámení.

11.10.2011 vydal Magistrát města Zlína, odbor sociálních věcí pod č.j. 48232/2011/ZLI rozhodnutí, kdy rozhodl o vzniku a povinnosti vrácení přeplatku dávky doplatek na bydlení č.j. 55719/2008/ZLI příjemce J.T., nar., bytem, za měsíce 12/2008 až 1/2010 v celkové výši 3.542,-Kč. V odůvodnění uvedeno, že jmenovaný dne 8.12.2008 požádal o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Oznámením č.j. 1450/2009/ZLI ze dne 16.7.2009 mu byl tento přiznán. Doplatek na bydlení byl vyplácen v měsících od prosince 2008 do ledna 2010. Současně jmenovaný pobíral příspěvek na bydlení státní sociální podpory Úřadu práce ve, V prosinci 2008 byl jmenovanému přiznán příspěvek na živobytí, který byl jmenovanému od července 2009 rozhodnutím č.j. 25734/2009 – ZLI podle § 24 odst. 1 písm. g) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, snížen z důvodu pobírání příspěvku déle než 6

kalendářních měsíců a nevykonávání dobrovolnické či veřejné služby v rozsahu alespoň 20 hodin na částku existenčního minima, tj. 2.020,-Kč.

Dne 16.3.2010 byl jmenovanému doplatek na bydlení, jak uvedeno, rozhodnutím č.j. 13272/2010/ZLI odejmut, s účinností od 1.2.2010. Důvodem odejmutí bylo zvýšení dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení.

Uvedeno, že zvýšit si příjem pronájmem jednoho pokoje bytu 3+1, který obývá jmenovaný pouze sám, tento odmítl s odůvodněním, že si to rodiče nepřejí (byt patří rodičům jmenované).

Při pravidelných měsíčních návštěvách jmenovaný dále uváděl, že si nepřivydělává. Výkon veřejné nebo dobrovolnické služby, kterým by si zvýšil svůj příjem, odmítal. Uvedeno dále, že ve věci bylo zjištěno, že měl v době pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi na sebe registrována tato motorová vozidla:

..... 2.0 v době od 22.9.2005 do 30.3.2010, 1.9 D v době od 9.3.2009 do 2.7.2009, 150 v době od 9.6.2009 do 3.7.2009, v době od 8.2.2010 do 19.2.2010, v době od 10.5.2010 do 10.5.2010 a od 13.7.2010. Při pravidelných měsíčních návštěvách na odboru sociálních věcí Magistrátu města Zlína v době od 8.12.2008 (kdy požádal o příspěvek na živobytí a o doplatek na bydlení) až do prosince 2010 včetně (kdy byl jmenovanému naposledy vyplacen příspěvek na živobytí), jmenovaný do „Prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech“ a do „Potvrzení příjemce dávky pomoci v hmotné nouzi“ neuváděl vlastnictví žádného movitého či nemovitého majetku, ani žádné změny v údajích rozhodných pro nárok na dávku, její výši nebo jeho výplatu.

Správní orgán pak uvedl, že neuvěřil tvrzení žalobce o tom, že registrovaná vozidla byla vlastnictvím jeho rodičů. Rovněž měsíční příjmy žalobce byly vždy podstatně nižší než jeho výdaje. Vysvětlení jmenovaného o tom, že vše, co je navíc, hradí jeho rodiče, správní orgán I. stupně neuspokojilo.

Uvedeno dále, že z výše uvedeného je však zřejmé, že podle § 3 odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, není jmenovaného možno považovat za osobu v hmotné nouzi, protože jeho celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že mu mohou zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb (i po úhradě odůvodněných nákladů za bydlení) a toto lze po žalobci spravedlivě žádat.

Dne 5.9.2011, jak uvedeno, správní orgán zahájil správní řízení ve věci přeplatku doplatku na bydlení. V souladu s ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů, byla jmenovanému dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Tuto možnost využil a zaslal správnímu orgánu svoje stanovisko, ve kterém uvádí, že podal soudní žalobu ke Krajskému soudu v Brně proti rozhodnutí odboru sociálních věcí Krajského úřadu Zlínského kraje, ve věci odejmutí příspěvku na živobytí. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o odejmutí doplatku na bydlení je již pravomocné (nabylo právní moci dne 7.4.2010), řízení ve věci přeplatku na dávce pomoci v hmotné nouzi – doplatku na bydlení tedy bylo zahájeno. Uvedeno, že v období od 12/2008 do 1/2010 žalobce pobíral dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení neoprávněně. Správní orgán má za to, že byla naplněna podmínka pro vznik přeplatku dle ust. § 51 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož za tyto měsíce byla dávka vyplacena v celkové výši 3.542,-Kč, celková výše neprávem vyplacené částky za tyto měsíce činí 3.542,-Kč.

Žalobce s uvedeným rozhodnutím nesouhlasil, podal proti němu odvolání, v němž uváděl mimo jiné ke skutečnostem uvedeným v rozhodnutí správního orgánu, že pokud se poukazuje na to, že měl vyšší výdaje než příjmy a že správní orgán neuspokojilo tvrzení o tom, že co je navíc, hradí rodiče, toto konstatování správního orgánu je urážlivé vůči rodičům žalobce, důrazně proti tomu žalobce protestuje. Mnohokrát bylo podáno vysvětlení a písemné prohlášení ze strany jeho rodičů adresované správnímu orgánu, že rodiče žalobce jak finančně tak formou stravy podporují, aby byla zajištěny jeho základní životní potřeby, neboť samotný příspěvek ve formě doplatku na bydlení a příspěvek na živobytí žalobci nemohl postačovat na pokrytí jeho životních a sociálních potřeb, rodiče ho nenechají takříkajíc „na ulici“. Jestli sociálního pracovníka něco uspokojilo nebo neuspokojilo, je pouze jeho domněnka, která nemá v rozhodnutí co pohledávat. To by musel jednoznačným způsobem vyvrátit doložený důkaz (několikrát písemné sdělení rodičů o podpoře syna). Správní orgán je povinen k tomuto důkazu přihlížet a hodnotit ve prospěch dotčené osoby, neboť jej žádným způsobem nevyvrátil. Dále správní orgán, jak žalobce sdělil, uvádí, že tento neuvěřil tvrzení o tom, že registrovaná vozidla byla ve vlastnictví rodičů žalobce. Jestliže správní orgán žádným způsobem toto tvrzení nevyvrátil, je povinen vycházet z toho, že předmětná registrovaná vozidla byla vlastnictvím jeho rodičů. O této skutečnosti bylo rovněž správnímu orgánu několikrát doručeno písemné prohlášení rodičů žalobce s tím, že předmětná registrovaná vozidla byla jejich majetkem, kdy je zakoupili ze svých peněžních prostředků. Z této skutečnosti je dle žalobce správní orgán povinen vycházet, neboť tuto skutečnost nikterak nevyvrátil. Není přípustné, aby sociální pracovník v rozhodnutí jen konstatoval, že ničemu nevěří. Z jeho výroku jasně vyplynulo, že rodiče žalobce považuje a označuje za nedůvěryhodné osoby.

Krajský úřad Zlínského kraje dne 12.12.2011 pod č.j. KUZL 81127/2011 odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že prvoinstanční orgán rozhodl o přeplatku na dávce doplatek na bydlení v souladu s právními předpisy. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl důvody výroku a své správní uvážení, které ho k vydání napadeného rozhodnutí vedlo, proto bylo rozhodnuto, jak ve výroku uvedeno. Odvolatel napadá nesprávný výklad zákona o pomoci v hmotné nouzi ze strany prvoinstančního orgánu a uvádí, že *nevlastní žádný nemovitý ani movitý majetek, pokud se týká na něho evidovaných vozidel, nebyl nikdy jejich faktickým majitelem a nemohl si zvýšit příjem jejich prodejem, nevyplyvá mu ze zákona žádná povinnost uvádět jakýkoliv majetek, který není v jeho*

vlastnictví. Z ust. § 11 odst. 2 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi vyplývá, že osoba má možnost zvýšit si příjem prodejem majetku, jde však jednoznačně o majetek této osoby. Odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo, že v protokolu o jednání ze 4.5.2011 odvolatel uvedl, že uvedená vozidla byla majetkem mých rodičů, kteří nákup vozidel financovali, mě pouze vozidlo svěřili do užívání a vozidla byla na mě pouze evidována. Tuto skutečnost odvolatel potvrdil v žalobě podané ve věci odnětí příspěvku na živobytí, když uvedl, že rodiče mi financovali vždy koupi vozidla. Z uvedených prohlášení odvolatele je tedy zřejmé, že rodiče žalobce zakoupení motorových vozidel na něj evidovaných pouze financovali. Odvolatel tedy mohl s motorovými vozidly jako jejich vlastník volně nakládat a měl rovněž povinnosti jejich vlastnictví uvést správnímu orgánu při řízení o dávce pomoci v hmotné nouzi, což neučinil. Odvolací orgán dále sděluje, že v souladu s ust. § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi je orgán pomoci v hmotné nouzi oprávněn posuzovat také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují osoby blízké, tedy např. využívání bytu, který patří rodičům.

Žaloba žalobce je důvodná. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi pro účely tohoto zákona se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do které se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.

Podle § 51 odst. 1 uvedeného zákona, jestliže příjemce dávky přijímal dávku, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že tato dávka byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce, než náležela, nebo jestliže dávka byla přiznána nebo její výše stanovena na základě nepravdivých, neúplných nebo zkreslených údajů, sdělených příjemcem, je povinen částky neprávem přijaté vrátit.

Podle zákona č. 500/2004 Sb., nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

Podle § 68 odst. 3 uvedeného zákona (správní řád) v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Žalobce, jak soud uvedl v úvodu rozsudku namítal zejména řádné nezjištění skutkového stavu a také skutečnost, že rozhodnutí obou správních orgánů nejsou v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

S tímto stanoviskem žalobce soud souhlasí. Správní orgán I. stupně vycházel ze skutečností, že žalobce v době pobírání dávky pomoci v hmotné nouzi - doplatku na bydlení, byl vlastníkem několika osobních automobilů, jejichž tovární značky uvádí. K tomuto soud sděluje, že z připojeného správního spisu nevyplývá, jakým způsobem bylo toto zjištěno, a zda je to vůbec pravdou. Pokud by toto skutečně bylo pravdou, tedy že v rozhodnutí uvedená vozidla v době tam uvedené, registrována na žalobce, není z ničeho patrné, jak se vypořádal správní orgán s námitkou žalobce, že majitelem uvedených vozidel nebyl, že vozidla byla ve vlastnictví jeho rodičů a žalobci že byla pouze zapůjčena k užívání. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí pouze uvádí, že žalobce v Prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech a v Potvrzení příjemce dávky pomoci v hmotné nouzi neuváděl vlastnictví žádného movitého či nemovitého majetku a uvedl k vlastnictví v rozhodnutí vyjmenovaných vozidel, že vysvětlení o tom, že registrovaná vozidla byla vlastnictvím rodičů a že vše, tedy vyšší výdaje nad příjmy hradí rodiče žalobce, **správní orgán neuspokojilo.**

Krajský soud v Brně uvádí, že ani správní orgán I. stupně ani Krajský úřad Zlínského kraje se v rozhodnutí nevypořádaly s tím, proč je neuspokojilo nebo proč neuvěřily tvrzení žalobce o tom, že on není vlastníkem vozidel na žalobce registrovaných. V připojeném správním spise se nenachází o registrovaných vozidlech vůbec žádná zmínka a navíc pokud měl správní orgán za to, že v tomto směru je tvrzení žalobce lživé nebo účelové, je nasnadě, že k uvedené skutečnosti se měli jako svědkové podrobně vyjádřit rodiče žalobce, jejichž výslech měl být po řádném poučení, v souladu se správním řádem, proveden a teprve po provedené svědecké výpovědi, se správní orgán měl vyjádřit k tomu, čemu uvěřil či neuvěřil a z jakého důvodu. V tomto směru však žádný důkaz proveden nebyl a řízení zůstalo proto kusé a rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného v tomto směru pak zůstalo naprosto nepřesvědčivé jak pro žalobce tak také pro soud.

Pokud pak jde o to, že žalobce využívá bydlení v bytě jeho rodičů a že ani jednu z místností v uvedeném bytě 3+1 nepronajímá, i v tomto směru zůstalo dokazování kusé a skutkový stav zjištěn nebyl řádně, neboť i v této otázce, možnosti pronájmu či nepronájmu části bytu, který žalobce užívá a jehož vlastníky jsou jeho rodiče, tak je to alespoň v rozhodnutí uvedeno, se měli podrobně rodiče žalobce vyjádřit a jejich svědecká výpověď pak následně měla být správním orgánem zhodnocena. Otázka finanční či jiné podpory žalobce ze strany jeho rodičů měla být předmětem svědeckého dokazování nikoliv pouhým konstatováním, že vysvětlení žalobce o tom, že co je navíc nad příjmy žalobce, hradí jeho rodiče, správní orgán neuspokojilo.

Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že zatím nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci a proto zatím nelze s jistotou tvrdit, že dávka byla žalobci vyplacena neprávem a že žalobce je povinen neprávem vyplacené částky vrátit.

Soud cituje z judikatury NSS:

Správní orgán je povinen vycházet při rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu (§ 3 správního řádu z roku 2004). Je porušením této zásady, pokud správní orgán opírá rozhodnutí o vlastní hypotézy, v důsledku kterých znevěrohodňuje výpověď žadatele (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20.3.2008 č.j. 47Az 6/2007 – 93).

Ani odůvodnění rozhodnutí obou správních rozhodnutí není v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004.

Soud zde rovněž cituje z judikatury NSS:

Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). NSS převzal právní názor vyjádřený v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.1993, č.j. 6A 48/1992 – 23, publikovaného pod č. 27/1994 SJS (podle rozsudku NSS ze dne 24.6.2010, č.j. 9As 66/2009 – 46).

Krajský soud v Brně pak ještě k žalobním námitkám žalobce uvádí, že žalobce namítal, že správní řízení bylo v jeho případě zahájeno celkem 2x, a to dne 13.7.2011 a dne 5.9.2011.

Krajský soud v Brně zde uvádí, že skutečně oznámení o zahájení správního řízení ve věci přeplatku doplatku na bydlení bylo zahájeno celkem 2x, a to dne 13.7.2011, kdy zahájení správního řízení bylo oznamováno J.T. na adresua 5.9.2011, kdy zahájení správního řízení ve věci přeplatku doplatku na bydlení byl oznamováno také J.T. na stejnou adresu Toto však nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně i žalovaný vzaly za to, že řízení bylo zahájeno až oznámením ze dne 5.9.2011.

Žalobce však nicméně ještě namítá, že správní orgán nepostupoval v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, dle něhož, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

Z připojeného správního spisu vyplývá, že žalobci skutečně nebyla dána možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k jeho podkladům, neboť žádná výzva týkající se toho, že by se žalobce mohl vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, se ve spise nenachází, a to co uvádí správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, je podání J.T. ,, který zaujal stanovisko k zahájení správního řízení ze dne 13.7.2011 a uvádí, že podává žalobu proti rozhodnutí odboru sociálních věcí Krajského úřadu Zlínského kraje pod č.j. KUZL 428/2011, podanou Krajskému soudu v Brně. Z ničeho však nevyplyvá, že by žalobci byla dána možnost před vydáním rozhodnutí vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

To, že tato možnost žalobci dána nebyla a pouze v Oznámení o zahájení správního řízení je uvedeno, že v souladu s ust. § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, je žalobce jako účastník řízení po celou dobu až do vydání rozhodnutí oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a že má rovněž právo vyjádřit v řízení své stanovisko, je formulace nedostatečná a zakládá vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního.

Zde Krajský soud v Brně odkazuje na judikaturu NSS:

Pokud je účastníku správního řízení uděleno správním orgánem poučení o tom, že procesní práva, která mu pro dané správní řízení náleží, může uplatnit po celou dobu trvání tohoto řízení, aniž by mu před ukončením dotyčného řízení bylo dáno na vědomí, k jakému datu správní orgán hodlá vydat rozhodnutí ve věci, zakládá to vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, které garantují účastníku správního řízení možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí (podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25.6.2009, č.j. 15Ca 258/2008 – 55). Podle § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Správní orgány před vydáním rozhodnutí nepostupovaly v souladu se správním řádem, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, odůvodnění rozhodnutí nebylo v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a správní orgán nepostupoval ani v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu.

Proto Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 12.12.2011 a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Před vydáním nového rozhodnutí je třeba postupovat v souladu s právním názorem vysloveným krajským soudem v tomto rozsudku, a to tím, že bude zjištěn náležitě skutkový stav věci, zejména bude potřeba, aby se k věci vyjádřili jako svědkové rodiče žalobce, a to ke skutečnostem podstatným ohledně vozidel, jež jsou registrována na žalobce, ohledně bydlení žalobce v jejich bytě a možnosti, aby žalobce část uvedeného bytu pronajal, v případě, že by s tím rodiče žalobce nesouhlasili, necht' jsou zjišťovány důvody a necht' se vyjádří také k tomu, jak je to s finanční či jinou podporou žalobce z jejich strany. Pokud by bylo potřeba provést ještě i další důkazy, necht' jsou provedeny a teprve poté, necht' je ve věci vydáno rozhodnutí nové, když před vydáním rozhodnutí je nutné, aby bylo postupováno v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004.

Soud však znovu zdůrazňuje, že v připojeném správním spise, který byl soudu zaslán, se nenachází vůbec nic ohledně registrace vozidel, jež jsou v rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedena, ani nic potvrzující vlastnictví k bytu, jež užívá žalobce, ani nic ohledně případné finanční či jiné podpory žalobce ze strany jeho rodičů, co by mohl soud posoudit.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá a ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci měl úspěch, náklady řízení mu však žádné nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25.dubna 2012

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně